ఓ పువ్వు పూసింది

అర్ధరాత్రి అడివిలో పువ్వు పూసింది. చుట్టూ చీకటిని చూసి భయమేసి అమ్మా అని ఏడ్చింది ఆకులూ, తొడిమలూ దగ్గిరిగా తీసుకుని భయం లేదని వూయించాయి ఆ పసిపువ్వుని.

'ఏడీ ?' అంది పువ్వు.

'ఎవరు ?' అంది తల్లి తీగ చీకట్లోంచి.

'నన్ను నీ దగ్గిరికి తీసుకువొచ్చాడూ అతను ?'

'ఎవరు తీసుకొచ్చారు ? నేనే తెచ్చుకున్నాను నిన్ను నా గారాబాన్ని, నా బంగారాన్ని, నా ముద్దుల మురిపాన్ని నిన్ను'.

'నువ్వేనా ? ఎవరో అనుకున్నాను. నువ్వేనా నా చేతిని పట్టుకుని నక్షత్రాల మధ్యనించి ఆడుతో, నవ్వుతో, అట్లా తేలివొచ్చి నన్నిక్కడ దించింది? ఓసారి కనపడు'.

'తెల్లారనీ. నన్ను చూద్దువుగాని, ఇప్పుడు పడుకో'

'భయమేస్తోంది. కిందికి పడిపోతానా ?'

'నేను పట్టుకున్నాను కాదూ !'

'ఆకలేస్తోంది అమ్మా ?'

పువ్వు నోట్లోకి వెచ్చగా, తియ్యగా, వొంటినంతా సంతోషంగా నింపుతో పాలు వొచ్చాయి.

'వొచ్చావా ?' అని వొళ్ళోపెట్టుకుని వూపింది గాలి.

'అమ్మా ఏమిటి అట్లా పాకుతోంది నా వెనక ?'

'ఏం లేదు; అది పాము. తిండికోసం తిరుగుతోంది'

'నన్ను తింటుందా ?'

నిన్నెందుకు తింటుంది ? చాలా మంచిది. పిట్టపిల్లల్ని తింటుంది. మన జోలికి రాదు.

పెద్ద పెద్ద చెట్ల వెనకనించి అర్ధచంద్రోదయమౌతోంది. కళ్ళు పెద్దవిగా విప్పింది పువ్వు. చెట్లకొనలు మెరుస్తున్నాయి. నేలమీద సందుల్లోంచి చారలుగా వెన్నెల పాకుతోంది. చీకటిని పక్కలకి తోసుకుంటో చుట్టూ అడివిని చూసి -

'చూడు అమ్మా చూడు' అంటో చప్పట్లు కొట్టి ఆడింది పువ్వు.

నిద్రకళ్ళతో పాడుతోంది తల్లి.

తలెత్తి తల్లివంక చూసింది.

'ఎంత ఆందంగా వున్నావు అమ్మా !'

తనకళ్ళకి అందక తల్లిని తీగెలు చీకట్లలో పెనవేసుకున్నాయి. పరిమళాలలో విరబోసుకుని నల్లని నీడల్లో వూగుతున్నాయి ఆకుగుబుర్లు.

'ఎవరిమీదనమ్మా కావిలించుకుని అల్లుకున్నావు ? అతనెవరు ? గంభీరంగా అట్లా నుంచున్నాడు నీ బరువు మోస్తో ?'

'మీ నాన్న !'

అమ్మా, అమ్మా, అమ్మా ! ఎవరు అట్లా కిరకిరమంటారు అమ్మా, పట్టుకో నన్ను!

'మరి నాన్న వాటిని -'

తన పేరు పిలుస్తున్నారు. పాడుతో వెన్నెలతో తేలి తన చుట్టూ మూగుతున్నారు పుష్పకిన్నెరలు, తనెరుగును వాళ్ళని.

'పుట్టావా ? నువ్వు ఇక్కడ పుట్టావా ?'

- చుట్టూ మూగి, పువ్వుని కడుగుతున్నారు. రేకుల్లో చిన్న చిన్న నొక్కులు అందంగా దిద్దారు. మంచుముత్యాల హారాలు వేశారు. వాళ్ళ వెనక తనకి కనపడకండా నీడలో ఎవరు నుంచున్నారు ? తనకి తెలును ఎవరో ? ఎప్పటెప్పటినించి, అనంతకాలంనించి అనేక రూపాలలో, అనేక లోకాలలో, అనేక ఆనందాలలో తనతో చెయ్యి కలిపి ఎన్నడూ తనని వొదలని ఆ నీడ ఎవరు ?

తన తలపైనించి, చీకట్లలోనించి తియ్యని పిలుపు. దూరంగా దేనికోసమో అరుపు. ఆకులన్నీ నిలిచివింటున్నాయి. గాలి చిన్న తరంగాలతో పులకరించింది.

ఎవరు ? ఎవరు ? ఎంత వెతికినా కనిపించని ఎవరు?

'అమ్మా, అమ్మా, ఎవరు ?

'కోవెల'

'ఎవర్ని పిలుస్తోంది ?'

'ప్రియుణ్ణి'

'రాడేం ?'

'చీకటి'

'మళ్ళీ పిలవమను.'

'పిలుస్తుంది.'

'ఎంత అందమమ్మా ఈ లోకం ? నేనెక్కడ వున్నాను ఇక్కడికి రాక?'

పువ్వుకి ఎదురుగా పెద్ద కాంతిపుష్పం అంధకారపు తూర్పు శాఖ వికసించి జ్వలిస్తోంది. తేలికగా తననికప్పి నవ్వించే మబ్బుతెరలోంచి తన వెలుగుచేతుల్ని జాస్తోంది పువ్వువేపు.

ఉత్సవాలు వాయిద్యాలు, అరుపులు. సంతోషాలు.

వూడుస్తున్నారు ? తోరణాలు కడుతున్నారు ? జయ జయ ధ్వానాలు చేస్తున్నారు? ప్రతి మబ్బుకీ రంగుల్ని అలంకరిస్తున్నారు. ఆత్రుత సంతోషాన్ని ఆపుకోలేక ఇటూ అటూ పరుగెత్తుతున్నారు. అనిలి కుమారులు దుమ్ము దులుపుతూ అందర్నీ మేలుకోమంటూ. ఎండిన ఆకుల్ని దూరంగా తోసేస్తో, చెట్లు గాలిలోకి వొళ్ళు తెరుచుకుని ఆరగిస్తున్నాయి ప్రథమ భోజనాన్ని......

కాంతి, కాంతి, ప్రపంచమంతా కాంతి ఆకాశాన్నంతా ఆనందంతో నింపుతో కాంతి, అలలమల్లే కాంతి విరుచుకు పడుతోంది లోకంమీద.

లోకం రూపమే మారింది. సగం చందమామ నవ్వుతో నమస్కరించి ఆకాశం లోపల కరిగిపోయినాడు. లోకాధిపతి వలె వెలిగిన వేగు చుక్క భయంతో ఏ మూలనో వొదిగాడు. మబ్బులు సిగ్గుతో రంగుల్ని కడిగేసుకుని, తెల్లని వొళ్ళతో పక్క పక్కల ముడుచుకున్నాయి.

దేదీప్యమానమైన కాంతితో ఎర్రగా ఎక్కడా కల్మషాన్నీ, అంధకారాన్నీ, అల్పత్వాన్నీ సహించని, క్షమించని దివ్య నిర్మల తేజస్సులు చిమ్ముకుంటో బయల్దేరాడు మార్తాండుడు.

పక్షులన్నీ రెక్కలు చాచి ఎగురుతున్నాయి. మృగాలు వొళ్ళు విరుచుకుని కదులుతున్నాయి. పవనకుమారులు చెట్ల ఆకుల చివర్లలో కూచుని భయంగా చూస్తున్నారు.

సమస్తమూ మరిచి కళ్ళు తెరుచుకుని చూస్తున్న పువ్వువేపుకి తీక్షణంగా ఒక్క కిరణాన్ని విసిరాడు సూర్యుడు.

'చచ్చాను' అని కళ్ళు మూసుకుంది కన్య. వొళ్ళంతా వొణికింది. దెబ్బ తిన్నట్టు సొమ్మసిల్లింది. తానంతా ఎర్రగా ఐపోయింది. ఒక్కసారి తన మొదట్లోంచి, నేలలోంచి చీల్చుకుని తనలోకి దిమ్మరించే అమృతంతో తానంతా నిండిపోయింది.

'అమ్మా' అని వొక్క అరుపు అరిచింది. భయంకాదు. సంతోషం కాదు. పుటక కాదు. నవయవ్వనం.

తనలోకి ఆ లేత ఎండ, వెన్నెల, కింది గడ్డి నవనవ. ఆకాశంలోని నీలపు నునుపు తన తండ్రి కొమ్మల బలం, కోవెల కంఠంలోని జాలి, గాలిలోని అర్థంలేని అల్లరి, తన తల్లి వేళ్ళ కింద భూమిలోని అనర్గళ సారం - అన్నీ ప్రవహించాయి.

తన రేకుల్లో తళతళలు, తన యీనెల్లో నున్నటి వుబుకు, తన బొడిపెల్లో పగలడానికి సిద్ధమైన మదపు సౌరభం, తన తొడిమలో విశాల మౌతున్న బలం, తన సమస్తంలో ఆగని, అంతులేని కారణంలేని కాంతి.

అకస్మాత్తుగా తనని ముంచుతో చీలుస్తో పైన దొర్లి సముద్రం. అలలమల్లే, మూర్ఛలు తెప్పించే పరిమళం, తనని తల్లిని, గాలిని, ఆకాశాన్ని నింపి పొర్లే అలలుగా జ్వాలలుగా తనలోనించి పరిమళాలు.

పట్టలేక పక్కుమని నవ్వింది. ఆ నవ్వు ఎండకే కాంతి నిచ్చింది.

ఆ మత్తుకి, ఆ మాధుర్యానికి ఆకాశం కిందికి దిగిరావొద్దా ! గాలి యీ వార్త ముల్లోకాలలో ప్రకటించవద్దా ! ఆ కాంతి అంతా ఒకటై తనకి హారతి ఇవ్వద్దా - యీ చెట్లు, పక్షులు, కీటకాలు, మృగాలు, యీ అనంతాకాశం. సూర్య చంద్రులు, యీ లోకమే తన పరిమళ సౌభాగ్యంకోసం సృష్టి పొందలేదా?

తన ముందు ఇంకెవరు ?

అల్లరిగా గంతులేసింది. చప్పట్లు కొట్టింది. కళ్ళలోంచే కాంతుల్ని విసిరింది. ఎవరు అటువెళ్ళినా ఆకుల వెనక దాక్కుని తొంగిచూసి పకపక నవ్వింది. తన రేకుల్ని వూపింది. పరిమళాన్ని ఎక్కడా అంతంలేని భాగ్యం మల్లే విరజిమ్మింది ప్రపంచమీద.

సంగీతాలతో, నృత్యాలతో సోలుతో, తూగుతో చుట్టూ మధుపాలు సేవించి వెంబడిరాగా, పూలని లెఖ్ఖకింద తలెత్తి చూడకుండా, గర్వంగా, యవ్వనంతో మదించి, వొంటినిండా పచ్చని పుష్పరజం చల్లుకుని పోతున్నాడు. మధుపం.

ఎండలో రజంలోంచి నల్లగా మెరిసే అతని దేహం క్రూరమైన తొండం రక్తంవలె ఎర్రనైన కళ్ళు, గాలిని శూలాలవలె గుచ్చే పెద్ద మీసాలు చూసి, వొణికింది పువ్వు.

'అమ్మా ! ఎవరిది ?' అని తల్లి ఆకుపచ్చ పమిటలో దూరింది.

నవ్వి కూతురు తల నిమిరింది.

'నీ జోలికి రాడులే' అంది కొంటెగా తల్లి.

'రాడా ఎంత పొగరు ?' అంటో ఆకుల్లోంచి సగం తొంగిచూసి పరిమళాల్ని విసిరింది పువ్వు. వూపిరాడక మోహానికి అడ్డుపడి, రెక్కల బలాన్ని లాగేసే ఆ పరిమళానికి తల తిరిగి ఆగాడు మధుపం.

'అమ్మా ! ఆగాడు' అంది భయంగా పువ్వు.

తనని ఆగనీక, నిలవనీక, ఏమిటి ఆ బాధ ? తియ్యని మత్తెక్కించే ఆవేదన ! ఏమిటో తనికి తెలీక, భయపెట్టి, తనని తొందరచేసే ఆకాంక్ష !

తిరిగాడు తనవేపు.

పొమ్మన్నాడు అనుచరుల్ని, మళ్ళీ ఇంకోసారి కొత్త పూరజం అతని నిండా చల్లి అలంకరించి ఎగిరిపోతున్నారు మిత్రులు. చుట్టూ ఆకులమీద వాలి నవ్వుతున్నారు పోకిరి వాళ్ళు.

తనవేపు ఎగురుతున్నాడు అతను. బలంగా, ధైర్యంగా అతనికి ఎవ్వరు ఎదురు అన్నట్టు, ఎండలో మెరుస్తో, తేలుతో, గాలిని చీల్చుకుంటో వొస్తున్నాడు అనివార్యంగా.

సిగ్గు, సిగ్గు, సిగ్గు.

తన గర్వం, ఆధిక్యం, విజృంభణ - ఏమీలేదు దాక్కుంది ఇంకా లోపలగా.

వొస్తున్నాడని భయం సంతోషం.

తీరా రాడేమోనని దిగులు, న్యూనత.

వొస్తున్నాడని గర్వం, సిగ్గు.

ఏమిటి అంత స్వతంత్రం ?

ఏమిటి అంత ఆలిస్యం !

తను తప్ప ఇంకేం కనపబడకుండా తన చుట్టూ ప్రాధేయపడి పాడాలి.

తను మాత్రం అందక, ఆకుల్లో తప్పించుకుని వేధించాలి.

నిర్లక్ష్యంగా, అవలీలగా ఆకుల్ని వొత్తిగించి తనని నలుగురి ముందూ బాహాటం చేశాడు. క్రీగంటితో చూసి 'పో, ధూర్తుడా !' అంది. కాని తన కంఠస్వరమేనా అది ? ఏమిటా తియ్యదనం, ఆ ఆహ్వానం ? తనెంత ప్రయత్నించినా తనకి లోబడని ఆ హృదయా రాటం !

వెడల్పయిన స్వరంతో జుమ్మమనే ఆ ఆపులేని ప్రేమ గీతాన్ని ఆలపిస్తో తనచుట్టూ తిరుగుతున్నాడు. ముందు కాళ్ళని తనవేపు జాచి, రెక్కలమీద రంగు రంగులుగా మెరుస్తు ఎండ, అతని వొంటిమీద రజపు మదపు వాసన తలతిప్పుతోంది.

పొంగి వచ్చే వరదమల్లే ముంచేసింది. తనకింకేం తోచకండా ఆ మధుపగీతం, సముద్రహోరు మల్లే రక్తపు పోటుమల్లే.

అడుగుతున్నాడు. నవ్వుతున్నాడు. తలవొంచి ముందు కాళ్ళతో ప్రాధేయ పడుతున్నాడు. నీ కోసమే అనంతకాలం నించి వెతుకుతున్నాను. నా ఐశ్వర్యాన్ని నీ పాదాల ముందు గుమ్మరిస్తాను, తలెత్తి ఒకసారి నావంక చూడు అంటున్నాడు.

అన్నీ అబద్ధాలు కానీ, ఎంత మధురమైన అబద్ధాలు ! నీ వొక్కతవేనే నాకు అన్నాడు ఆ పుష్పరజ మంతా ఎక్కడిదో ధూర్తుడు.

తను తెల్లని రేఖలు మెరిపించి నవ్వు నవ్వి దాక్కుంది ఆకుల మధ్య గాలి సహాయంతో.

అతను, బలహీనంగా, మృదువుగా కొమ్మల్లో దాక్కునే తనకోసం ఇంకా రాడేం ? వెళ్ళిపోడుగదా ! మెరుస్తు రెక్కల వూపుతో లెక్క లేని పువ్వుల మధ్య ముల్లోకాలలో అవలీలగా సంచారం చేయగలిగిన అతడు - ప్రత్యేకం తనకోసం - తన ముందు ప్రాధేయపడుతున్నాడు.

"పో ! అంది పోతాడేమోనన్న భయంతో.

మధుపం ఆ మాటతో ఆమె తన సొంతమైనట్టు, అధికారమైనట్టు, సంకోచం లేకుండా విహరించే రాజ్యసీమ ఐనట్టు, కరుకు గోళ్ళతో మృదుపత్రాలు ఏమౌతున్నాయో అనే దృష్టి లేకండా వాలాడు పువ్వుమీద.

'అమ్మా !' అని పెద్ద కేకేసింది - ప్రాణం పోతున్నట్టుగా.

అమ్మ పలకలేదు. తనని వొదిలారా ! అందరూ వొదిలారా ! ఇదే అంతమా ? తన ప్రాణాలు ఎగిరిపోతున్నాయి.

నిర్దయగ ఏమి తన అనుజ్ఞలేకుండా క్రూరంగా గోళ్ళతోచీల్చి తల దూర్చి తన ఎన్నడూ తనలో ఉన్నదని తెలీని తన గర్భ కుహరాంతరాన్ని తొండంతో ఛేదించి తాగుతున్నాడు మధువునంతా.

వొళ్ళు చీలిక లౌతోంది. రక్తాన్నే తాగుతున్నాడు. వెనక కాళ్ళతో పక్కల్ని సాగదీసి చింపుతున్నాడు. ఇంక తనెట్లా బతకడం ? ఎట్లా మొహ మెత్తడం ?

కాని అప్రయత్నంగా రేకలతో అతన్ని కప్పి దాచుకుంది. తన ఈనెలతో సన్నని వొంపుతీరిన నడుముని కావిలించుకుని దగ్గిరికి లాక్కుంది. తనలోని పచ్చని పరిమళపు గంధాన్నంతా అతని నిండా చల్లింది. తననే తానర్పించుకుంది.

'ఇంక నన్ను వొదిలి వెళ్ళకుమని' వేడుకుంది. 'నేను నీదా'న్నంది. 'నీకన్నా ఇంకేంలే'దంది.

ఇంకా, ఇంకా, ఇంకా - నాలో ఇంకేం మిగలకండా నా ప్రాణాన్నే, ఆత్మనే తాగెయ్యమని రహస్యం పలికింది.

ఝుల్లుమంది వొళ్ళు. తాను చూసిన సూర్యులు వెయ్యిమంది తన కళ్ళముందు భగ్గుమన్నారు. రాత్రి నక్షత్రాలన్నీ ధగ ధగ తన చుట్టూ నాట్యం చేశాయి. సముద్రాలు హెూరుమన్నాయి. ఎట్లా భరించడం యీ ఆనందం ? యీ బాధ, యీ తీపి, యీ తీపు !

గుండె బద్దలు కాదా ! నాళాలు చీలిపోవా ? తన రేకులే చించుకుని రాలిపోవా ?

ఆగలేక పట్టుకుంది. దగ్గిరిగా కప్పేసింది. మూర్ఛపోయింది. వొదిలేశాడు తనని కరుణామయుడు. మధురమూర్తి, తనని వొదిలేసి, తన కళ్ళలోకి నవ్వాడు. ఏమియ్యగలదు తాను ? చాలా హాయిగా సంతుష్టితో తన కళ్ళలోకి నవ్వాడు.

ఎవరు ? తానెట్లా తీర్చుకోగలదు. ఈ కృతజ్ఞతని !

నమ్రతతో నమస్కరించింది.

తనమీద కాళ్ళూని, అవలీలగాగాలిలోకి ఒక్కదూకు దూకి చీకటి వెలుగులాగు మెరిసి రెక్కల్నిజాచి, ఒక్కచూపు తనవేపు వెనక్కి చూడకండా వెళ్ళిపోయినాడు. అతని నెచ్చెలిగాలి ఒక్కకేకలో పిలిచి, వాళ్ళతో ఉల్లాసంగా నవ్వుతో తన ఉనికినే మరిచి, అతని వెంటబడి అడ్డుపడే తన హృదయాన్నే తోసేసి, తనకి తెలీని, తాను అందుకోలేని నీలపులోకాల్లోకి ఆకుపచ్చ కాంతులమధ్య నించి ఎగిరిపోతున్నాడు. కనపడ్డంత దూరం దిగులుతో తలవొంచి చూస్తోంది. తానా ? కదలడం చాతకాదు.

ఆకుల తెరచాటున సిగ్గుగా పెరిగిన కన్య. ఏమని తాను లోకం కళ్ళముందు, సిగ్గువిడిచి, అతన్ని అనుగమించగలదు ?

తనకే రెక్కలుంటేనా ? ఇంక ఎటూ చూడకండా తల్లిని తండ్రిని. ఆకుల్ని, మిత్రుల్ని, సమస్తమూ మరిచి అతని వెంట సహచారిణి అయి సేవ చెయ్యదా ?

కాని అబల,

దీవిస్తున్నారు, లాలిస్తున్నారు.

తనచుట్టూ చిన్న చిన్న వనకన్యలు చేరి పాడుతున్నారు.

తన వొంటివంక గర్వంగా చూసుకుంది, ఎంతో సాఫల్యంతో నిండు తనంతో, లోతుతో బరువెక్కిన తనవంక చూసుకుని పొంగిపోయింది.

సూర్యుడు పైకిలేచి పెద్దచెట్ల ఆకునీడల్ని మంట పెడుతున్నాడు. గుంపులు గుంపులుగా చిలకలు ఆకుపచ్చ మెరుపులుమల్లే ఎగిరిపోతున్నాయి. సీతాకోక చిలుకలు తప్పతాగి ఎండలో తూలుతున్నాయి. రంగురెక్కల్ని గర్వంగా గాలిలో రెక్కలుచాచి, సోమరిగా తేలిపోతున్నాడు, గరుడుడు మబ్బుల మధ్య.

మెల్లిగా పొట్టివై పోయే నీడల్ని సోమరిగా చూస్తూ, శాంతంగా కూచుంది. పువ్వుబలంగా శక్తిని భూమి వేళ్ళలోంచి తనలోకి లాక్కుంటో, తన అందమంతా పోతేనేం ? పరిమళం లేకపోతేనేం? కేసరాలు అలిసి వొడిలి తన పత్రాలమీదనే వాలిపోతేనేం ? తనవైపుకి కాంక్షతో మధుపాలు చూడకపోతేనేం ? ఇప్పుడు తనచూపు తన లోపలికి - తన జీవితానికి అర్థమే మారిపోయింది.

తన లోపల కొత్త ప్రాణం కదులుతోంది. చోటుకోసం వెతుక్కుంటో తన పక్కల్ని సాగతీస్తోంది. మధుపం తన నిండా విరజిమ్మిపోయిన పుష్పరజంతో పచ్చనై జారిపోయిన

తన పత్రాల్ని ఎండ వెచ్చదనానికి వప్పజెప్పి, తనచుట్టూ జరిగే సృష్టి ఉత్సవంలో తాను ఒక ముఖ్య పాత్రధారిణిననే గర్వంతో, ఇంకేం కావాలి అనే స్థిమితంతో, నిర్లక్ష్యంగా చూస్తోంది - క్షణమైనా ఆగక నిరంతరంగా అలలమీద నాట్యంచేసే సృష్టిలీలని.

గాలిమీద చిందులు తొక్కుతోంది ఎండ.

ఆకాశాన మండిపడే భాస్కరుడి కంటపడింది ఆ పువ్వు తల్లి. క్రూరంగా చూస్తో ఎదుట నిలిచింది కాలం. పరిమళంలేని, మధువులేని, రంగు తప్పిన ఆ పువ్వుని అనవసరమని తలవూపింది సృష్టి. రేకులురంగు తప్పి ముడతలు పడ్డాయి. కేసరాలు ఒక్కొక్కటే వూడి జాలిగా కింద ఆకులమీదరాలి గాలి వూపుకి దుమ్ములో పడ్డాయి. కాని దృష్టిని తన గర్భంవేపు తిప్పి, తనని, తన అందాన్నీ, ప్రపంచాన్నే మరిచింది పువ్వు.

మబ్బుల నించి చివరి రంగుల్ని పిలుచుకుని సూర్యుడు ఎప్పుడు కడసారి శెలవు, చెట్ల చిటారు కొమ్మలమీది గరుడులనించి తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడో, ఎప్పుడు శాంతి గీతాల్ని వాయుకుమారుడులు పాడి కొమ్మల్లో కూచున్నారో, ఒక్కక్షణం విశ్రాంతిలేక తిరిగిన జీవులన్నీ ఎక్కడెక్కడ అన్ని వృత్తుల్నీ వొదిలి నీడల్లో వొదిగాయో, పక్షులూ, కోతులూ, తన తలపై గుబుర్లలో ఎప్పుడు మాటుమణిగాయో గమనించనైనాలేదు పువ్వు.

వెతికి వెతికి మూల మూలల దాక్కున్న వెలుతురుని మింగేస్తోంది. వెయ్యి నాలికలతో చీకటి.

మొదటి నక్షత్రపు మిణుకు మిణుకులోంచి జారిన కాంతిరేఖ మీద కూచుని వొచ్చి నిలిచాడు తనముందు.

తన పేరు పిలిచాడు.

'ఎవరు' అంది పువ్వు. కాని తెలుసు తనకి.

గజగజ వొణికింది. చుట్టూ చూసింది ఏడుస్తో.

'రా' అన్నాడు.

'నా పాపాయి' అంది.

'నీ ప్రాణాన్ని నీ పాపాయికిచ్చి నాతో రా' అన్నాడు నవ్వుతో

'ఎట్లా రానూ !' అని అరిచింది చివరి అరుపు.

తన చేతిని పట్టుకుని కన్నీళ్ళు తుడిచాడు.

'చూడు' అన్నాడు.

లోకమంతా పెద్ద వెలుగు, అన్ని రూపాల్నీ, భిన్నత్వాల్నీ తనలో కరిగించుకుంటున్న మెత్తని వెలుగు నేలమీది ఎండుటాకులనించి ఆకాశాన నక్షత్రాలదాకా, అన్నిటిని ఏకంచేసే దివ్యకాంతి, అంతా, అంతా ఆ వెలుగంతా అతను. అన్నిచోట్లా అతను.

పొట్టలోని ఆకళ్ళని నింపుతో, పట్టుకు చీల్చుకుతింటో, చీకట్లో దాక్కుంటో, పిల్లలకి రసం తాగిస్తో, చంపుతో, ఏడుస్తో, నవ్వుతో, కోపంతో దూకుతో, ఆనందంతో వూగుతో - ప్రతిమూలా అతను. తన పాపాయిని లాలిస్తో ఆడిస్తో అతను.

నవ్వుతో తన వార్ధక్యం, నిరర్ధకత్వం, ఎండుతనం అంతా పోయి బాల్యం, యవ్వనం, బలం, సంతోషం, మాతృత్వం, ప్రేమ అన్నీ అతని ముందు అర్పించి మొక్కింది.

అతని చెయ్యి పట్టుకుని అనంతాకాశంలోకి ఒక దూకు దూకింది.

ఇంక భయమనేది లేదు. విచారం లేదు. సందేహం లేదు. సమస్తమైన. ప్రపంచంతో, సకాలంతో అతి సన్నిహితుడతను - అతని వేళ్ళని పట్టుకున్న తననింకా ఏ మూల ఏ రూపంలో నిలిపినా ఆ కొత్త ఉండదు. తనకోసం చేతులు జాచి వుంటాయి. చిరునవ్వులు వెలిసివుంటాయి. తన ఆగమనం కోసం గొప్ప విలువలుంటాయి.

ఆకాశంలో తేలుతో భక్తితో అని మొహంవంక చూసి ఫక్కున నవ్వింది - ఆనందాన్ని అణుచుకోలేక.

◆ ◆ ◆

*రచనా కాలం : **1949**, ప్రచురణ : (చలంకథలు **1**వ సంపుటి) దేశీప్రచురణలు, **1956***